ไพล

ชื่ออื่น ๆ ปูลอย ปูเลย ว่านปอบ ว่านไฟ

ชื่ออังกฤษ Rhizoma Zingiberis Montani, Cassumunar Ginger, Bengal Ginger, Vanaardraka, Banada

ชื่อวิทยาศาสตร์ *Zingiber montanum* (J.Koenig) Link ex A. Dietr.

วงศ์ ZINGIBERACEAE

ถิ่นกำเนิดและการกระจายพันธุ์ กระจายพันธุ์ทั่วไปในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ในประเทศไทยพบได้ทั่วไป

1 เซนติเมตร

ส่วนที่ใช้ เหง้าแห้ง

สารสำคัญ น้ำมันหอมระเหยไม่น้อยกว่า 0.8%, สาร curcumin, compound D, DMPBD

กลิ่น และรส กลิ่นหอมเฉพาะ รสฝาดขื่นเอียน

การใช้ตามภูมิปัญญา สรรพคุณยาไทย ขับลม ขับระดู แก้ลำไส้อักเสบ ขับเลือดร้าย แก้ระดูขาว ใช้ภายนอก แก้เคล็ดขัดยอก สมานแผล แก้ปวดเมื่อยกล้ามเนื้อ

การศึกษาทางเภสัชวิทยา สารสกัดไพลมีฤทธิ์ต้านการอักเสบ ฤทธิ์ต้านการแพ้ ฤทธิ์คลายตัวของกล้ามเนื้อมดลูก และกล้ามเนื้อเรียบอื่น ๆ

การศึกษาความเป็นพิษ การทดสอบพิษเฉียบพลันของสารสกัดเหง้าด้วยเอทานอล 50% โดยให้หนูกินในขนาด 10 กรัมต่อน้ำหนักตัว 1 กิโลกรัม (คิดเป็น 250 เท่า เปรียบเทียบกับขนาดรักษาในคน) และให้โดยการฉีดเข้าใต้ผิวหนังหนู ในขนาด 10 กรัมต่อน้ำหนักตัว 1 กิโลกรัม ตรวจไม่พบอาการเป็นพิษ และพิษระยะยาวเมื่อให้หนูกินสรุปว่า ไพลในขนาดที่ใช้รักษาปกติไม่ปรากฏความเป็นพิษทั้งระยะเฉียบพลันและเรื้อรัง

บรรณานุกรม

https://www.dnp.go.th/botany/mplant/index.html

http://www.worldfloraonline.org/

คณะอนุกรรมการจัดทำตำราอ้างอิงยาสมุนไพรไทย ในคณะกรรมการคุ้มครองและส่งเสริมภูมิปัญญาการแพทย์แผนไทย. ตำราอ้างอิงยาสมุนไพรไทย เล่ม 2. กรุงเทพมหานคร: บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน), 2558.

เอกสารนี้จัดทำโดยคลินิกการประกอบโรคศิลปะ สาขาการแพทย์แผนจีนหัวเฉียว

ใช้เผยแพร่เพื่อเป็นวิทยาทานความรู้แก่ประชาชน